Εκδήλωση/Συζήτηση : Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη – Ένας χρόνος από το έγκλημα των τεμπών

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ

Στις 28.02.2023 η επιβατική αμαξοστοιχία Αθηνών-Θεσσαλονίκης, με 340 επιβάτες, δεν έφτασε ποτέ στον προορισμό της. Ανεβαίνοντας από το ρεύμα καθόδου, συγκρούστηκε μετωπικά με την εμπορική αμαξοστοιχία στα Τέμπη και με την ταυτόχρονη ανάπτυξη θερμοκρασιών 1300 βαθμών Κελσίου να έχει ως συνέπεια 57 νεκρούς, μερικοί από τους οποίους εξαϋλώθηκαν.

Η HELLENIC TRAIN, ο αγοραστής της ΤΡΑΙΝΟΣΕ, κατέχει το μονοπώλιο σιδηροδρομικής μεταφοράς εμπορευμάτων και επιβατών στη χώρα (προαστιακού και υπεραστικού), χρησιμοποιώντας το σιδηροδρομικό δίκτυο με τις υποδομές του, που ανήκει στον ΟΣΕ και είναι υπεύθυνος γι΄αυτό. Να υπενθυμίσουμε εδώ ότι η ΤΡΑΙΝΟΣΕ ήταν θυγατρική του ΟΣΕ, η οποία εισήχθη στο ΤΑΙΠΕΔ και πουλήθηκε στην Ιταλική εταιρεία Ferrovie Dello Stato Italiane και έκτοτε λειτουργεί με απολύτως ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και διασφαλισμένη κερδοφορία, πράγμα βέβαια που ίσχυε και πριν.

Οι 57 νεκροί, στην πλειοψηφία τους νέοι και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι και συνταξιούχοι δολοφονήθηκαν με τον πιο ύπουλο και κυνικό τρόπο από μια οργάνωση με δομή που έχει διεύθυνση και ονοματεπώνυμο.

Είναι το Κράτος που ενώ είχε όλη την ευθύνη λειτουργίας του ΟΣΕ επί μια δεκαετία, το απαξίωνε είτε με ελλειπή μέτρα ασφάλειας του δικτύου είτε με ελλειπή εκπαίδευση του προσωπικού είτε με ρουσφετολογικές προσλήψεις προκειμένου να το ξεπουλήσει σε ιδιώτες κερδοσκόπους. Η σύμπραξη Κράτους και ιδιωτικού κεφαλαίου αποδείχθηκε για άλλα μια φορά αιματοβαμμένη.

Είναι αυτή η πολιτική του διαχειριστικού καπιταλιστικού ρεαλισμού με την κυβέρνηση να προσπαθεί να μας πείθει διαρκώς ότι «έτσι έχουν τα πράγματα» και να φροντίζει για ευρείες κοινωνικές συναινέσεις. Από τα Τέμπη και μετά διαγράφει μια

καταστροφική τροχιά σε όλα τα επίπεδα, διευρύνοντας το πεδίο για το σύνολο των κατώτερων τάξεων είτε από «ατυχήματα» είτε από «καιρικές» συνθήκες.
Ο τρόπος αλλά και το φαντασιακό της ανάπτυξης που έχει επιβληθεί από το καθεστώς είναι πιθανόν να μην αφήσει τίποτα όρθιο. Η μόνη συστημική απάντηση των συνεπειών της αιματοβαμμένης κερδοσκοπικής ανάπτυξης είναι οι αποζημιώσεις των θυμάτων σε μια προσπάθεια να κλείσει στόματα να επιβάλλει υποταγή και να συνεχίσει απρόσκοπτα τη στρατηγική της λεηλασίας της φύσης. Το πολιτικό σύστημα σε όλες του τις διαστάσεις αδυνατεί, όχι μόνο να διαχειριστεί τη νέα πραγματικότητα, αλλά αδυνατεί να την κατανοήσει. Η Αντίσταση είναι μονόδρομος.

- **ΤΑ ΤΕΜΠΗ ΕΙΝΑΙ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ**
- **ΟΙ «ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ» ΕΙΝΑΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ**
- **ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΑΝΤΟΥ**
- **ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ**

Εκδήλωση-Συζήτηση:
Βαγγέλης Βλάχος (Αδερφός θύματος)
Αντωνία Λεγάκη (Πολιτική Αγωγή)
Άρης Χατζηγεωργίου (Δημοσιογράφος, εφημερίδα των Συντακτών)
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Καταγγελιά για την καταστολή της διαμαρτυριάς στα □□□□□□□□’□ – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Καταδικάζουμε την υπέρμετρη χρήση βίας κατά των διαδηλωτριών και διαδηλωτών της συλλογικότητας «Μητέρες κατά της Γενοκτονίας», για την παρέμβαση αποκλεισμού των McDonalds στο Σύνταγμα, το Σάββατο 10.2.2024, με τη συμμετοχή και άλλων

συλλογικοτήτων και ατόμων. Η δράση αποκλεισμού είχε ως στόχο να αναδειχθεί η συμμετοχή του κολοσσού στη συνεχιζόμενη σφαγή στη Γάζα, με την δωρεάν προσφορά πάνω από 100,000 γευμάτων και αναψυκτικών στον Ισραηλινό στρατό ως ανταμοιβή για την γενοκτονικού τύπου δολοφονία περισσότερων από 27,000 Παλαιστίνιων μέχρι σήμερα (εκ των οποίων τα 10.000 είναι παιδιά).
Οι σκηνές ωμότητας που είδαμε να εκτυλίσσονται δεν είναι για εμάς κάτι καινούριο, ούτε και μη αναμενόμενο. Ο ρόλος του Κράτους είναι ένας: να καταστέλλει και να υποτάξει. Η εξίσωση ωστόσο της πολιτικής της Ελλάδας με τις τακτικές του ολοκληρωτικού πλέον όπως έχει εξελιχθεί, βάρβαρου και εξαιρετικά στατιωτικοποιημένου κράτους του Ισραήλ δε μπορεί να μείνει αναπάντητη. Η επίθεση του Κράτους στην κοινωνία έχει ξεκινήσει εδώ και καιρό περιορίζοντας συνεχώς τις ελευθερίες μας. Τα ΜΑΤ εισβάλλουν σε εξώσεις σπιτιών, στα πάρκα, στα πανεπιστήμια. Το Ποινικό Δίκαιο του εχθρού, μέσα από τις αλλεπάλληλες τροποποιήσεις του Π.Κ, ισχυροποιείται και γίνεται το μοναδικό πολιτικό εργαλείο του Κράτους για την πλήρη υποταγή της κοινωνίας στο τώρα αλλά και στην αντιμετώπιση των μελλοντικών εξελίξεων. Οι ελεύθεροι χώροι περιφράσσονται και κάθε αντίδραση και νόμιμη διαμαρτυρία καταστέλλεται με αλόγιστη χρήση βίας.
Δεν θα καταφέρουν ωστόσο να καταπνίξουν τις φωνές μας. Τα κινήματα δεν περιορίζονται με τη βία, αλλά διογκώνονται.

Θα μας βρουν μπροστά τους!
– Να σταματήσει τώρα η σφαγή στη Γάζα!
– Λευτεριά στην Παλαιστίνη από την κατοχή που έχει επιβάλλει ο στρατός του Κράτους του Ισραήλ!
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟ ΛΑΪΚΙΣΜΟ ΣΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ

ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟ – (Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας)

Τετάρτη 24/1 στις 19:00 στον Ε.Κ.Χ Αλτάι
Με αχαλίνωτο ενθουσιασμό προχωράει κάθε τόσο η κυβέρνηση στις τροποποιήσεις του Ποινικού Κώδικα και του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας με στόχο την διεύρυνση των αδικημάτων, την αύξηση των ποινών, την αυστηροποίηση του Π.Κ, τον τιμωρητικό χαρακτήρα, την καταστολή.
Το Ποινικό Δίκαιο του εχθρού ισχυροποιείται και γίνεται το μοναδικό πολιτικό εργαλείο του Κράτους για την πλήρη υποταγή της κοινωνίας στο τώρα αλλά και στην αντιμετώπιση των μελλοντικών εξελίξεων. Το Ποινικό Δίκαιο του εχθρού με τις παρούσες τροποποιήσεις εκτοπίζει στην εξαίρεση την μισή σχεδόν κοινωνία, ενώ ψαλιδίζει όλα τα δικαιώματα των φυλακισμένων. Οι εξοντωτικές ποινές και η αναίρεση της υφ' όρων απόλυσης καθιστούν τις φυλακές στρατόπεδα συγκέντρωσης.
Ομιλητές:
Κώστας Παπαδάκης (Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων)
Σπύρος Τζουανόπουλος (Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων)
Σπύρος Δαπέργολας (Αναρχική συλλογικότητα Ρουβίκωνας)
Αντώνης Μπρούμας (ΑΚ Αθήνας – Δικηγόρος)
Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΘΕΣΜΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Συγκέντρωση / Πορεία 6 Δεκέμβρη (Αθήνα)

Τον Δεκέμβρη του 2008 το κράτος πυροβολεί και δολοφονεί τον Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Η κοινωνία έρχεται αντιμέτωπη με μια την κρατική βία. Δυστυχώς δεν ήταν ούτε η πρώτη φορά, ούτε έμελλε να είναι η τελευταία.

Σήμερα, 15 χρόνια μετά, συνεχίζουμε να βιώνουμε καθημερινά τη βία του κρατικού μηχανισμού. Τα Τέμπη, η Πύλος, η ρατσιστική δολοφονία του 16χρονου Χρήστου Μιχαλόπουλου από μπάτσους, οι επαναπροωθήσεις προσφύγων, οι εκκενώσεις καταλήψεων, η φτωχοποίηση της κοινωνίας και η αυξανόμενη συρρίκνωση δικαιωμάτων φανερώνουν πως η βία της εξουσίας απλώνεται σε κάθε πτυχή των ζωών μας. Παράλληλα, ο κύριος εκφραστής της, η Αστυνομία εμφανίζεται ολοένα και πιο αυθαίρετη. Ξυλοδαρμοί, καταστολή, ρατσιστική αντιμετώπιση των μειονοτήτων, παραβιαστικές συμπεριφορές απέναντι σε γυναίκες και τρανς άτομα και συγκάλυψη κακοποιητών αποτελούν πλέον κοινότυπες πρακτικές της ΕΛ.ΑΣ. και παραμένουν ατιμώρητες. Είναι τρομακτική η ευκολία με την οποία οι μπάτσοι οπλίζουν και πυροβολούν. Μέσα σε τρία χρόνια έχουμε γίνει μάρτυρες τριών ρατσιστικών δολοφονιών Ρομά από μπάτσους, από έμμισθους δολοφόνους που δρουν με μίσος και με την αλαζονεία της ατιμωρησίας που τους εξασφαλίζει ο κρατικός μηχανισμός. Η κυβέρνηση με τη σειρά της εμφανίζει τα τελευταία χρόνια ένα ακόμα πιο αυταρχικό πρόσωπο και δρα θεωρώντας αυτονόητο πως δε χρειάζεται να λογοδοτεί στην κοινωνία (πχ. σκάνδαλο υποκλοπών).

Όμως γιατί δεν αντιδρούμε; Ο νεοφιλελευθερισμός έχει δημιουργήσει μια πιεστική και διαλυτική καθημερινότητα για τα υποκείμενα, τα οποία στρέφονται προς την εξατομίκευση. Οι λύσεις που αναζητούνται σε όλους τους τομείς είναι ατομικές, επομένως ευνοείται η απομάκρυνση από την πολιτική και η πίστη σε κάθε συλλογική προσπάθεια, πόσο μάλλον αντίσταση φαντάζει κάτι μακρινό ή και ανύπαρκτο. Ακόμα, η απογοήτευση μεγάλης μερίδας της ελληνικής κοινωνίας από την κεντρική πολιτική σκηνή και ιδιαίτερα από την Αριστερά, αλλά και από τις πάμπολες μάχες που δόθηκαν μετά τον Δεκέμβρη του ’08, έχει δημιουργήσει ένα αίσθημα ηττοπάθειας, το οποίο με τη σειρά του οδηγεί σε γρήγορη αφομοίωση και αποδοχή σοκαριστικών γεγονότων (Δολοφονίες Ρομά, ναυάγιο Πύλου, Τέμπτη κ.ά). Αναλογιζόμενοι επίσης τις αλλεπάλληλες οικονομικές (και όχι μόνο) κρίσεις και την τάση συντηρητικοποίησης της κοινωνίας που αυτές ενέχουν γίνεται κατανοητή η απάθεια ή ακόμα και η ιδεολογική συμπόρευση μίας ακόμη μεγαλύτερης μερίδας κόσμου με την κυριαρχία.
Αν όμως ο Δεκέμβρης παραμένει επίκαιρος είναι γιατί μας έμαθε την Εξέγερση. Το νήμα που συνδέει το Δεκέμβρη του ‘08 με το σήμερα είναι η αντίσταση στην κρατική βία και η αμφισβήτηση του κυρίαρχου αφηγήματος που θέλει την κοινωνία διασπασμένη, γεμάτη τρόμο, βυθισμένη στην υποταγή και τον μπάτσο κέρβερο. Τα σύγχρονα κινήματα με γνώμονα την οριζοντιότητα και την αλληλεγγύη μπορούν αν αποτελέσουν πυρήνες αντίστασης στην εξουσία και τις βίαιες πρακτικές της. Ας αντισταθούμε οραματιζόμενοι έναν κόσμο πιο δίκαιο, αντιιεραρχικό και αντιεξουσιαστικό.
Πορεία: Τετάρτη 06 Δεκεμβρίου, 18:00, Προπύλαια
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Ανακοίνωση/Κάλεσμα Αντιεξουσιαστικής Κίνησης

Αθήνας – Η ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΗ ΜΑΧΗ

Αντίσταση ή Αντιπολίτευση;

Η συναίνεση που απέσπασε η εξουσία από τις δύο πρόσφατες εκλογικές αναμετρήσεις παρά την «προειδοποίηση» των Τεμπών, ενίσχυσε την πολιτική της διαχειρισιμότητας ενός υπάρχοντος που είχε ήδη φτάσει στα όριά του.
Κοινή είναι πλέον η διαπίστωση ότι δεν πρόκειται απλά για μια εκλογική νίκη της Νέας Δημοκρατίας αλλά για πολιτική ηγεμονία που επεκτείνεται σε όλα τα κοινωνικά πεδία, αφού πρόκειται για επικράτηση του ρεαλισμού επί των παραδοσιακών αφηγημάτων κριτικής στο υπάρχον. Οι σημαντικές μέχρι τώρα εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ είναι χαρακτηριστικά αυτής της επέκτασης και επικράτησης της ηγεμονίας αυτού του συγκεκριμένου αποστεωμένου ρεαλισμού, ο οποίος έχει οικοδομηθεί δεκαετίες τώρα.
Η απόδραση της πολιτικής των κυβερνήσεων και η υποκατάσταση

της από την κυβερνησιμότητα και την διαχειρισιμότητα της πολιτικής του κεφαλαίου δημιουργούν ένα περιβάλλον ενός μονόδρομου κυβερνητικής τακτικής και μια πορεία προς έναν δημοκρατικό «ολοκληρωτισμό». Το περιβάλλον αυτό συνιστά όμως και κατάληξη της ολοκλήρωσης της θεσμοποίησης του κόσμου του κεφαλαίου μέσω του κράτους σε κάθε πτυχή της ζωής και της κρατικής καταστολής, κάθε εναλλακτικής ως αντίθετης με την καπιταλιστική ανάπτυξη, στην οποία ομνύουν όλες οι δυνάμεις της αντιπροσώπευσης.

Με την απόδραση της πολιτικής έχουμε και την ταυτόχρονη απόδραση της κοινωνίας από το δημόσιο χώρο και από κάθε συμμετοχική διαδικασία. Αυτός είναι ο σημαντικότερος λόγος της καταστροφικής τροχιάς που διαγράφει αυτός ο κρατικός, διαχειριστικός, ρεαλισμός. Αν και παραμένει ηγεμονικός όσον αφορά το σύνολο των δομών του εποικοδομήματος, είναι βέβαιο ότι εάν παραμείνει αχαλίνωτος, δεν θα αφήσει τίποτα όρθιο.

Η Ακροδεξιά στροφή

Αυτός ο καπιταλιστικός ρεαλισμός έφερε και κάποια απόνερα που δεν μπορούν να μας αφήσουν αδιάφορους. Αντιθέτως. Η Ακροδεξιά στροφή αποτυπώνεται τόσο στον δημόσιο λόγο όσο και εντός των πολιτικών συστημάτων παγκοσμίως και ιδίως στην Ευρώπη. Το μέγεθος της στροφής αυτής πάντως μπορεί να αποτυπωθεί και με τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα. Πέρα από την ισχυροποίηση της ΝΔ, η οποία στην διακυβέρνησή της υιοθέτησε ακροδεξιά δόγματα και τα μετουσίωσε σε υπεύθυνη και σοβαρή κρατική πολιτική. Είδαμε πως μορφώματα σαν το κόμμα του Βελόπουλου, το κόμμα ΝΙΚΗ, το κόμμα Σπαρτιάτες, που στήριξε ο Κασιδιάρης μέσα από τη φυλακή, και άλλες ακροδεξιές παρατάξεις πήραν πολύ μεγαλύτερα ποσοστά.

Όλες όμως αυτές οι εξελίξεις που εν πολλοίς είναι καθολικές, έχουν άμεση επίδραση και στο κίνημα αντίστασης το οποίο είναι υποχρεωμένο να κοιτάξει στα μάτια και να αντιμετωπίσει αυτόν τον κρατικό ρεαλισμό με νέους πολιτικούς όρους.

Το Κίνημα Αντίστασης και η Έξοδος

Από την άλλη μεριά, το κίνημα αντίστασης, μολονότι έχει γειωμένη δράση στον αισθητό κόσμο, αδυνατεί να απαντήσει πολιτικά στην ρεαλιστική καθεστωτική ηγεμονία, καταφεύγοντας συχνά και παρά την τεκμηριωμένη δράση του σε αφηγήματα και κατασκευές που έχουν χαθεί από το προσκήνιο και δεν πρόκειται να αναδυθούν ξανά. Αυτό ακριβώς το έλλειμμα καλούμαστε να καλύψουμε, αν και καινούργια προτάγματα έχουν κάνει την

εμφάνισή τους αρκετά χρόνια τώρα. Ο νέος αντιεξουσιαστικός και αντικαπιταλιστικός διαφωτισμός είναι αυτός που πρέπει να πάρει φωτιά.
Το συμπέρασμα όμως που αφορά όλους εμάς είναι ότι σε έναν κόσμο κυριαρχίας της εξατομίκευσης, της διάλυσης κάθε δεσμού και της επικράτησης του ρεαλισμού ως χυδαιότητας, τα καταφύγια παλαιών αφηγημάτων, γενικεύσεων, και λαϊκισμών, είναι απολύτως αναποτελεσματικά.
Αυτή η συγκεκριμένη κοινωνική διαφοροποίηση επέτρεψε στην κοινοβουλευτική Δεξιά, όχι απλά μια εκλογική νίκη, αλλά και μια ιδεολογική και πολιτική ηγεμονία, που δεν είναι άλλη από την ψυχρή και ορθολογική διαχείριση του ρεαλισμού της κυριαρχίας του κεφαλαίου.
Οι αγώνες μας οφείλουν να εκδιπλωθούν ταυτόχρονα σε τρεις ομόκεντρους πολιτικούς κύκλους: (α) επανασυσπείρωση και ανασυγκρότηση των οργανώσεών μας σε προσαρμογή με τις νέες κοινωνικές συνθήκες, (β) ανασυγκρότηση του κινήματος με επίκεντρο την δικτύωση γύρω από ένα μεταβατικό πολιτικό πλαίσιο για την ανατροπή, και (γ) προετοιμασία για την μετατροπή των επερχόμενων εξεγέρσεων σε επαναστατική απειλή για την κυριαρχία.
Με άμεσα, πρακτικά επίδικα, όπως είναι στην υπάρχουσα συγκυρία, τα κρατικά εγκλήματα στα Τέμπη και στην Πύλο, ο φράχτης του Έβρου, η διαχείριση των πυρκαγιών και των πλημμυρών, οι εξορύξεις, το ενεργειακό και η ακρίβεια, το εργασιακό, η λαίλαπα της ανάπτυξης, η καταστολή και η οικολογική κρίση μπορούμε να διερευνούμε τις προτάσεις εξόδου.
Επιθυμώντας να ανοίξουμε τη συζήτηση για την προοπτική του κινήματος αντίστασης στις σύγχρονες συνθήκες κυριαρχίας, οργανώνουμε εκδήλωση με τίτλο «Αντίσταση ή Αντιπολίτευση: Το Κίνημα στη Σύγχρονη Συγκυρία» στις 11 Νοέμβρη και ώρα 19:00 στον Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»//Free Social Space “altai”.
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Μετεκλογικό κείμενο της Α.Κ. Αθήνας: ή Αντίσταση ή «Αντιπολίτευση»Όλα τα επίδικα με όρους Αντίστασης & Δημιουργίας. Καμιά εκτροπή κινηματικής δράσης σε κοινοβουλευτική.

Ο πόλος που αλλάζει την κοινωνία προς την ελευθερία είναι τα κινήματα με την πολύμορφη και πολυεπίπεδη δράση τους. Είναι οι αγώνες των κινημάτων που επανυφαίνουν τις κοινωνικές σχέσεις σε ριζοσπαστική κατεύθυνση, αλλάζουν τους συσχετισμούς δύναμης με την κυρίαρχη εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου και αντανακλούν κοινωνικές κατακτήσεις στους κρατικούς θεσμούς.

Η ολοκλήρωση του κύκλου των κινημάτων των ετών 2008-2013 οδήγησε σε μια στροφή της κοινωνίας ξανά προς τους θεσμούς της κρατικής αντιπροσώπευσης. Ακόμη και αυτή η άμπωτη των κινημάτων ήταν όμως αρκετή για να εκλέξει κυβέρνηση της Αριστεράς.

Με τις εκλογές του Μαΐου του 2023 ολοκληρώνεται μία περίοδος ύφεσης των κινημάτων και ταυτόχρονα ξεκινά μία περίοδος κρίσης των θεσμών αντιπροσώπευσης, βαθύτερης όμως από κάθε άλλη φορά. Στη νέα αυτή περίοδο είναι στο χέρι μας να οικοδομήσουμε τα κινήματα με τα οποία θα περάσουμε στην επίθεση. Απαραίτητος όρος γι’ αυτό είναι η αντίσταση στη βάση της κοινωνίας κόντρα σε κάθε μορφής αντιπροσώπευση. Είναι όμως και η κοινωνική δημιουργία με την επανασυσπείρωση της κοινωνίας σε κοινοτικές δομές και σχέσεις που θα συγκροτούν τη ζωή πέρα από τον κόσμο του κράτους και του κεφαλαίου και θα θέτουν απειλητικά ζήτημα

επανάστασης απέναντι στην κυρίαρχη εξουσία.

Σε συνθήκες ρεαλισμού της κυριαρχίας του Κεφαλαίου…

«Στις εκλογές που έπονται δεν υπάρχει κανένα στοιχείο πολιτικής και κομματικής αντιπαράθεσης, παρά μόνο αυτή για τη νομή της κυβερνητικής εξουσίας ξεμαγεμένη από κάθε μικρή ή μεγάλη υπόσχεση/αυταπάτη»

Λόγια σαν αυτά γράφαμε στην «προεκλογική» μας ανακοίνωση και πράγματι τα όρια αντιπαράθεσης μεταξύ των κομμάτων ήταν δυσδιάκριτα μιας και η επιλογή του «νικητή» ήταν προαποφασισμένη από το σύστημα, αλλά και από την ευρεία λαϊκή συναίνεση που αυτό επέτυχε με συγκεκριμένους τρόπους, μετατρέποντας το κράτος χωροφύλακα σε κράτος κατασκευής συναίνεσης μέσω των ΜΜΕ και κράτος πελατειακού τύπου φροντίδας για τους υπηκόους του.

Η απόδραση της πολιτικής των κυβερνήσεων και η υποκατάστασή της από την κυβερνησιμότητα και την διαχειρισιμότητα της πολιτικής του κεφαλαίου, δημιουργούν ένα περιβάλλον ενός μονόδρομου κυβερνητικής τακτικής και μια πορεία προς έναν δημοκρατικό «ολοκληρωτισμό». Το περιβάλλον αυτό συνιστά ωστόσο και κατάληξη της ολοκλήρωσης της θεσμοποίησης του κόσμου του κεφαλαίου μέσω του κράτους σε κάθε πτυχή της ζωής και της κρατικής καταστολής κάθε εναλλακτικής ως αντίθετης με την -καπιταλιστική φυσικά- ανάπτυξη στην οποία ομνύουν όλες οι δυνάμεις της αντιπροσώπευσης.

Ωστόσο τα εκλογικά αποτελέσματα εκφράζουν, αποτυπώνουν και νομιμοποιούν τελικά το είδος και τον χαρακτήρα της κυριαρχίας απέναντι στην κοινωνία και από αυτή την άποψη δεν μας αφήνουν αδιάφορους για την στρατηγική και τακτική της αντίστασης.

Ο μεγάλος ηττημένος των εκλογών ήταν χωρίς καμιά αμφιβολία η Αριστερά και ιδιαίτερα ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α, ο οποίος εξάντλησε και εξαντλήθηκε σε μια γλώσσα και ένα λόγο έξω από τον ρυθμό της εποχής και μιας κριτικής σε ένα υπάρχον που δεν υπήρχε. Αυτή η ήττα ξεκινάει από το 2015 και ολοκληρώθηκε οριστικά στις

τελευταίες εκλογές και η οποία ήττα είναι στρατηγικής σημασίας για την αριστερή αντιπροσώπευση.

Το **συμπέρασμα** όμως που αφορά όλους εμάς είναι ότι σε έναν κόσμο κυριαρχίας της εξατομίκευσης, της διάλυσης κάθε δεσμού και επικράτησης του ρεαλισμού ως χυδαιότητας, τα καταφύγια παλαιών αφηγημάτων, γενικεύσεων, και λαϊκισμών είναι απολύτως αναποτελεσματικά. Αυτή η συγκεκριμένη κοινωνική διαφοροποίηση επέτρεψε στην κοινοβουλευτική Δεξιά, όχι απλά μια εκλογική νίκη, αλλά και μια ιδεολογική και πολιτική ηγεμονία που δεν είναι άλλη από την ψυχρή και ορθολογική διαχείριση του ρεαλισμού της κυριαρχίας του κεφαλαίου.

Αυτός ο καπιταλιστικός ρεαλισμός έφερε και κάποια απόνερα που δεν μπορούν να μας αφήσουν αδιάφορους. Αντιθέτως.

…και της ακροδεξιάς στροφής

Εκτός, ή μάλλον διαμέσου της ακροδεξιάς στροφής στο δημόσιο λόγο αποτυπώνεται μια δεξιά στροφή στο πολιτικό σύστημα παγκοσμίως και ιδίως στην Ευρώπη. **Το μέγεθος της ακροδεξιάς στροφής πάντως μπορεί να αποτυπωθεί και με τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα.** Πέρα από την ισχυροποίηση της ΝΔ, η οποία στην διακυβέρνησή της υιοθέτησε ακροδεξιά δόγματα και τα μετουσίωσε σε υπεύθυνη και σοβαρή κρατική πολιτική, μορφώματα σαν το κόμμα του Βελόπουλου, το κόμμα ΝΙΚΗ, το κόμμα Σπαρτιάτες, που στήριξε ο Κασιδιάρης μέσα από τη φυλακή, και άλλες ακροδεξιές παρατάξεις πήραν πολύ μεγαλύτερα ποσοστά.

Είναι γνωστό -αν εξαιρέσουμε τα συλλαλητήρια για το Μακεδονικό- πως οι φασίστες δεν καταφέρνουν να οργανώσουν και να στήσουν κάτι στον δημόσιο χώρο και στον δρόμο. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στην απουσία της Χ.Α, αλλά και στο γεγονός πως ο λόγος και τα νοήματα που παράγουν δεν μπορούν να σταθούν εκεί. Κάτι τέτοιο επ’ ουδενί δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να είμαστε σε ετοιμότητα. Ωστόσο, μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κερδίζουν κόσμο και παρότι δεν τον οργανώνουν, τον αποβλακώνουν, τον ποτίζουν συνεχώς δηλητήριο και τον

διαμορφώνουν ως τον χρήσιμο ηλίθιο που μπορούν να χρησιμοποιήσουν όποτε αποφασίσουν να εξέλθουν στον δημόσιο χώρο.

Σε αντίθεση με τον ανθρωπότυπο της Χ.Α, το κοινό των νεοφασιστών δεν είναι ούτε ακτιβίστικο ούτε οργανωμένο, σαφώς και δεν είναι λιγότερο επικίνδυνο, καθώς διαμορφώνει ψυχοσύνθεση αντισυστημικότητας και σε μέλλουσες κοινωνικές εκρήξεις, σε επόμενες κρίσεις του συστήματος, ο δρόμος τους περιμένει.

…είναι η ώρα της επανασύνταξης με τον κόσμο του αγώνα

Η νίκη της Νέας Δημοκρατίας, όπως και η ήττα του ΣΥ.PIZ.A, συνιστούν απότοκο της πλέον αναπόδραστης και ανεπίστρεπτης κρίσης των αντιπροσωπευτικών θεσμών. Μπορεί μια τέτοια βαθιά κρίση να εκφράστηκε με το ποσοστό-ρεκόρ της αποχής, το οποίο από εδώ και πέρα μόνο θα διευρύνεται. Συνιστά όμως αποτέλεσμα των διεργασιών που λαμβάνουν χώρα στη βάση της κοινωνίας και με βάση τις οποίες τεράστιες κοινωνικές ομάδες σε όλες τις ηλικίες κάτω των 40 ετών αποστοιχίζονται πλέον τελειωτικά και χωρίς επιστροφή από την αντιπροσωπευτική πολιτική. Η αποστοίχιση αυτή δεν συνεπάγεται την επιστροφή των μαζών στους κοινωνικούς αγώνες. Η κοινωνία έχει αλλάξει άρδην από τον προηγούμενο κύκλο μετωπικής σύγκρουσης με το καθεστώς.

Παρ’ όλες τις φωτεινές εκλάμψεις τους, όπως η υποδοχή των προσφύγων το 2015, του κοινωνικού τείχους κατά της Χρυσής Αυγής το 2020 και των επιμέρους φοιτητικών, εργατικών και οικολογικών αγώνων, σε όλη αυτή τη δεκαετία τα κινήματα κατέγραψαν μία αδυναμία διάχυσης σε όλη την κοινωνία, που θα τα καθιστούσε ξανά επικίνδυνα για την κυρίαρχη εξουσία. Παρόλα αυτά, διατήρησαν σε μεγάλο βαθμό τις δομές κυκλοφορίας της δύναμής τους, που αποτελούν τη βάση για να επανακτήσουν γρήγορα το χαμένο έδαφος στον δημόσιο χώρο.

Οι αγώνες μας οφείλουν να ξεδιπλωθούν ταυτόχρονα σε τρεις ομόκεντρους πολιτικούς κύκλους: (α) επανασυσπείρωση και

ανασυγκρότηση των οργανώσεών μας σε προσαρμογή με τις νέες κοινωνικές συνθήκες, (β) ανασυγκρότηση του κινήματος με επίκεντρο την δικτύωση γύρω από ένα μεταβατικό πολιτικό πλαίσιο για την ανατροπή, και (γ) προετοιμασία για την μετατροπή των επερχόμενων εξεγέρσεων σε επαναστατική απειλή για την κυριαρχία.

Μετά τις εκλογές και την επανανομιμοποίηση της κυβερνητικής εξουσίας ο κυρίαρχος θα προσπαθήσει να διευρύνει της εξουσία του περιορίζοντας τον δημόσιο χώρο να καταστείλει και να ελέγξει κάθε αντίσταση, να υπηρετήσει την κερδοσκοπία λεηλατώντας την εργασία, το περιβάλλον, την ενέργεια εξατομικεύοντας και τεμαχίζοντας την ίδια τη ζωή. Έχοντας η κυβέρνηση στα χέρια της ένα διεφθαρμένο κράτος και μια μαφιόζικη ΕΥΠ δίπλα στις αστυνομικές δυνάμεις, θα προσπαθήσει να επιβάλλει νέες προσταγές.

Με τις παρούσες συνθήκες κυριαρχίας ανοίγεται μπροστά μας ένας δρόμος αγώνα και ευθυνών για τα βασικά επίδικα που αυτή τη φορά οφείλουμε να τα προσεγγίσουμε με όρους Αντίστασης και με αυτό τον τρόπο να κάνουμε την είσοδό μας στην επερχόμενη εξέγερση.

–**Δεν ξεχνάμε και δεν συγχωρούμε** τα κρατικά εγκλήματα στα Τέμπη και στην Πύλο.

–**Φράχτης του Έβρου:** Ένα τείχος όπου διευρύνει τον υγρό τάφο του Αιγαίου για κάθε κατατρεγμένο και αποκλεισμένο αυτού του κόσμου. Αυτά τα 140.000 μέτρα λεπιδοφόρου συρματοπλέγματος, που Αριστερά και Δεξιά συναγωνίζονται να επεκτείνουν, είναι υπεύθυνα για το ναυάγιο της Πύλου.

–**Εξορύξεις:** Ενώ η El Dorado συνεχίζει την καταστροφή στις Σκουριές με την άδεια της προηγούμενης κυβέρνησης και η προετοιμάζεται η λεηλασία της Ηπείρου, η μεγάλη ιδέα της γενίκευσης των εξορύξεων βρίσκει σε πλήρη συμφωνία την πλειοψηφία των κομμάτων από Αριστερά-Δεξιά .

–**Ενεργειακό-Ακρίβεια:** Το μόνο που μένει στους επίδοξους

κυβερνητικούς είναι η διαχείριση της ενέργειας και της ακρίβειας και η τροφοδότηση των αποθηκευτικών χώρων των κερδοσκόπων με περισσότερη ενέργεια και κέρδη.

–**Εργασιακό:** Φρόντισαν με ιδιαίτερο ζήλο να εκτοπίσουν την Εργασία από κάθε παραγωγική δραστηριότητα, να την τεμαχίσουν-ελαστικοποιήσουν, να την μερικοποιήσουν και να την παραδώσουν στο εφοδιαστικό κεφάλαιο. Αυτή την Εργασία και με αυτούς τους όρους καλούνται να διαχειριστούν τα κυβερνητικά κόμματα.

–**Ανάπτυξη.** Επενδύσεις και ιδιωτικοποιήσεις συγκροτούν την μοναδική προοπτική για όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα αφού έχουν ήδη φροντίσει να εντάξουν στο ΤΑΙΠΕΔ ότι είναι δυνατό να πουληθεί.

–**Καταστολή**. Η παρούσα κυβέρνηση ολοκλήρωσε ό,τι η προηγούμενη είχε αρχίσει σε επίπεδο καταλήψεων, διωγμών και κρατικής τρομοκρατίας και είναι έτοιμοι για νέα δολοφονική εξόρμηση σε μετανάστ(ρι)ες, ανέργους/ες, αλλά και ενάντια στη νεολαία.

Αυτό, όμως, που σιγοβράζει είναι αυτό που θα κληθούν σύντομα οι κυβερνητικοί να αντιμετωπίσουν. Η νεολαία έχει αηδιάσει βλέποντας το τείχος του αποκλεισμού μπροστά της. Οι κατώτερες τάξεις δεν έχουν άλλα περιθώρια επιβίωσης, αλλά και η κοινωνία γενικότερα βρίσκεται μια στιγμή πριν από την μεγάλη αποσυμπίεση. Τα σύγχρονα κινήματα διεκδικούν τον δημόσιο χώρο πέρα από κόμματα, συνδικάτα και παραδοσιακές δομές διαπραγμάτευσης και εμείς δε μπορούμε παρά να συντασσόμαστε με αυτή την προοπτική για ένα ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό έδαφος πέρα από τις εκλογές.

Δημοκρατία δεν υπάρχει. Αλλαγές σε κοινοβουλευτικό επίπεδο δεν μπορούν να γίνουν. Οι αυταπάτες τελειώνουν. Για όσους θέλουν να αλλάξουν τα πράγματα, η επανάσταση εναντίον του υπάρχοντος κοινωνικού καθεστώτος είναι εφικτή. Ας προετοιμαστούμε για όλα συμμετέχοντας στον σύγχρονο αντιεξουσιαστικό αγώνα με συγκεκριμένες προτάσεις, πολιτικά προτάγματα, σχέσεις και δομές.

Ήδη, οι σύγχρονες εξεγέρσεις έχουν κάνει την εμφάνισή τους και σύντομα θα κληθούμε να απαντήσουμε αν και πως θα συμμετέχουμε σε αυτό που κοινωνική πλειοψηφία θα διεκδικήσει.

- Ούτε αναθέσεις ούτε υποταγή
- Να πάρουμε στα χέρια μας την ίδια τη ζωή
- Με την Άμεση Δημοκρατία για την Κοινωνική Αντιεξουσία

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Εισήγηση της Α.Κ. Αθήνας στην παρουσίαση του βιβλίου «Οικοφεμινισμός»

ΟΙΚΟΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Ανθολόγηση – Επιμέλεια
Σταύρος Καραγεωργάκης

εκδόσεις
ΕΥΤΟΠΙΑ

Πλήθος κόσμου χτες, Τρίτη 4/7 στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο «αλτάι», στα Εξάρχεια όπου πραγματοποιήθηκε η παρουσίαση του βιβλίου «Οικοφεμινισμός» των εκδόσεων Ευτοπία.

Η εν λόγω συζήτηση εντάσσεται σε έναν ευρύτερο κύκλο προβολών και βιβλιοπαρουσιάσεων με κέντρο τον φεμινισμό και τις προεκτάσεις του, τόσο στη θεωρία όσο και στην εμπειρία. Σκοπός είναι να φρεσκάρουμε το θεωρητικό μας οπλοστάσιο γύρω από ιδέες και έννοιες που αφορούν τους αγώνες του τώρα.

Η εισήγηση της Μαριέττας Σιμεγιάτου:

Ο οικοφεμινισμός είναι ένας συνδυασμός οικολογίας και φεμινισμού. Τα περιβαλλοντικά και τα οικολογικά κινήματα συνήθως παραβλέπουν το γεγονός ότι η καπιταλιστική πατριαρχία, η ανδρική ηγεμονία και η καταπίεση των γυναικών μέσα στην κοινωνία συνδέονται με την οικολογική κρίση. Ως εκ τούτου, χρειαζόμαστε έναν συνδυασμό οικολογίας και φεμινισμού, τον οικοφεμινισμό.

Ο όρος οικοφεμινισμός οφείλεται στη Γαλλίδα φεμινίστρια Φρανσουάζ Ντ’ Ομπόν (1920-2005), η οποία τον εισήγαγε το 1974. Η σύνδεση της εκμετάλλευσης της φύσης, των ζώων και των

γυναικών, καθώς και η αποδόμηση των δυϊσμών άνδρας/γυναίκα, πολιτισμός/φύση και άνθρωπος/ζώο αποτελούν κεντρικούς πυλώνες της οικοφεμινιστικής σκέψης και κριτικής. Οι οικοφεμινίστριες προτείνουν διάφορες προσεγγίσεις για την κατανόηση του σημερινού τρόπου λειτουργίας της καταπίεσης σε παγκόσμιο επίπεδο. Η Κάρολαϊν Μέρτσεντ (Ο θάνατος της φύσης) για παράδειγμα τοποθετεί το διαχωρισμό του πολιτισμού από τη φύση στην επιστημονική επανάσταση και ιδιαίτερα με το έργο του Φράνσις Μπέικον και του Ρενέ Ντεκάρτ. Από το 1600 και μετά η ιδέα φύσης αλλάζει από ζωντανός οργανισμός και μετατρέπεται σε μηχανή. Η φύση αντιμετωπίζεται όλο και περισσότερο ως μια μηχανή που μπορεί να αναλυθεί και να χρησιμοποιηθεί για πειράματα. Το πνεύμα της θηλυκής και παρθένας γης υποτάσσεται στη μηχανή. Οι ιδέες της μηχανοποίησης, καθώς της κυριαρχίας και της επιβολής στη φύση έγιναν βασικά εννοιολογικά εργαλεία του σύγχρονου κόσμου.

Άλλες οικοφεμινίστριες αναφέρουν την πατριαρχική θρησκεία ως την πηγή του διαχωρισμού του ανθρώπου από το φυσικό κόσμο. Τοποθετούν την προέλευση της καταπίεσης της φύσης στο 4500 π.Χ., όταν ξεκίνησε η μετάβαση από τους πολιτισμούς λατρείας θηλυκών θεοτήτων στους πολιτισμούς λατρείας αρσενικών θεοτήτων. Με την έλευση των πατριαρχικών θρησκειών, οι άνθρωποι λάτρευαν έναν θεό και η φύση θεωρείται δημιουργία του. Ο ρόλος του αρσενικού στην αναπαραγωγή εξυψώθηκε πάνω από του θηλυκού. Οι γυναίκες παρομοιάζονταν με χωράφια τα οποία θα γονιμοποιούνταν και θα γεννούσαν τον σπόρο του αρσενικού.

Η στάση και η συμπεριφορά στο κυρίαρχο φαντασιακό συνδέεται άμεσα με την αλλαγή της στάσης και της συμπεριφοράς του ανθρώπου απέναντι στη γη. Η εικόνα της γης ως τροφού περιορίζει ηθικά τις επιτρεπόμενες ανθρώπινες πράξεις απέναντι στη γη, ενώ οι νέες εικόνες κυριαρχίας και επιβολής λειτουργούν ως επικύρωση για την απογύμνωση της φύσης.

Οι διαδικασίες εμπορευματοποίησης και εκβιομηχάνισης βασίζονται σε δραστηριότητες που προκαλούν άμεσες αλλαγές στη γη: εξορύξεις, αποξηράνσεις, αποψιλώσεις δασών και γενικότερα

επιθέσεις ενάντια στη γη. Όσο η γη εκλαμβανόταν ως ένας ζωντανός οργανισμός, μια καταστροφική πράξη εναντίον της μπορούσε να θεωρηθεί παραβίαση της ανθρώπινης ηθικής.

Στη συνέχεια, η ανάπτυξη της ατομικής ιδιοκτησίας οδήγησε στην ιστορική παγκόσμια ήττα του θηλυκού φύλου. Η γη έγινε αντικείμενο αρπαγής προς όφελος των λίγων για αυτό που η Vandana Shiva ονομάζει «συστηματική υποανάπτυξη».

Σίγουρα τα τοξικά απόβλητα, η ατμοσφαιρική ρύπανση, η αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση κ.λπ. είναι ζητήματα που δεν αφορούν αποκλειστικά τις γυναίκες. Οι οικοφεμινίστριες ωστόσο υποστηρίζουν πως τα περιβαλλοντικά ζητήματα είναι φεμινιστικά, γιατί οι πρώτες που υποφέρουν από τις συνέπειες της αδικίας και της περιβαλλοντικής καταστροφής είναι οι γυναίκες και τα παιδιά, καθώς και άλλες ευάλωτες ομάδες. Οι οικοφεμινίστριες επισημαίνουν τη σύνδεση μεταξύ της καταπίεσης των γυναικών και της φύσης εξετάζοντας την παγκόσμια οικονομία, το χρέος του Τρίτου Κόσμου, την υπανάπτυξη, την παραγωγή και διανομή της τροφής, το δικαίωμα αναπαραγωγής, τον μιλιταρισμό και τον περιβαλλοντικό ρατσισμό.

Η φύση και οι γυναίκες, π.χ. ο χρόνος που αφιερώνουν στο μεγάλωμα των παιδιών, δεν υπολογίζονται στο ΑΕΠ και τη διεθνή οικονομία της αγοράς. Ο πλούτος του βορρά βασίζεται στην εργασία του νότου. Παρόλο που οι γυναίκες παράγουν παγκοσμίως το 80% των τροφίμων, τα περισσότερα γεωργικά προγράμματα απευθύνονται σε άντρες. Επιπλέον, οι διατροφικές συνήθειες που έχουν αλλάξει με την κατακόρυφη σήμερα κατανάλωση κρέατος, ακόμα και σε χώρες που ήταν παραδοσιακά χορτοφαγικές, έχουν ως αποτέλεσμα τεράστιες περιβαλλοντικές καταστροφές. Η μαζική κτηνοτροφική παραγωγή για εξαγωγές ευθύνεται για την ερημοποίηση, τη μόλυνση, την έλλειψη νερού, την καταστροφή του όζοντος και την πείνα. Είναι χαρακτηριστικό ότι «χρειάζονται 5 τ.μ. τροπικού δάσους για να παραχθεί ένα μπιφτέκι 100 γραμμαρίων» (σελ. 76-77).

Αναρίθμητα παραδείγματα μας δίνουν να καταλάβουμε γιατί η

υγεία του πλανήτη και η παγκόσμια οικολογική καταστροφή είναι φεμινιστικά ζητήματα. Ο αγώνας για την υγεία των γυναικών –την αναπαραγωγική υγεία, την εργασιακά και τη γενική υγεία- απαιτεί αγώνα συνολικά για την υγεία του πλανήτη. Ένα παράδειγμα: το 95% των εργαζόμενων στα πτηνοτροφεία στις ΗΠΑ είναι μαύρες γυναίκες που υποχρεώνονται να αφαιρούν τα εντόσθια 5000 κοτόπουλων την ώρα, με αποτέλεσμα να υποφέρουν από διάφορες διαταραχές που προκαλούνται από τις επαναλαμβανόμενες κινήσεις και το άγχος.

Εκτός της τεράστιας απειλής για το περιβάλλον που συνιστούν η συνεχής εξαφάνιση άγριων ειδών ζώων καθώς και η εκπομπή μεθανίου και η κατασπατάληση γιγάντιων όγκων νερού από τη κρεατοβιομηχανία, τα τελευταία χρόνια έχει ενταθεί και η απειλή των πανδημιών. Η συνεχής αποψίλωση δασών, οι μονοκαλλιέργειες, οι εξορύξεις και οι εισβολές στη γη, στα δάση, στη φύση και γενικότερα η καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος άγριων ζώων, που μπορούν δυνητικά να είναι φορείς ιών, και τα οποία εξαναγκάζονται να προσφύγουν στο «περιβάλλον» των ανθρώπων, σίγουρα προσθέτει στην εξήγηση τής ολοένα και συχνότερης έξαρσης πανδημιών. Συγκεκριμένα, ο Covid-19 θεωρείται «νεοφιλελεύθερη πανδημία», που προέρχεται από ένα σύστημα που ευνοεί το κέρδος έναντι οτιδήποτε άλλου.

Δεν είναι πλέον δυνατόν να συζητάμε για περιβαλλοντική αλλαγή χωρίς να θέτουμε ζήτημα κοινωνικής αλλαγής. Η διεύρυνση του πεδίου των πολιτικών και ταξικών αγώνων, ώστε να θίγονται και θέματα αποκατάστασης της σχέσης του ανθρώπου με τη φύση, αλλά παράλληλα και η πολιτικοποίηση των οικολογικών κινημάτων, είναι απαραίτητες ώστε τα κινήματα να μην οδηγούνται σε αδιέξοδα. Για παράδειγμα, το κίνημα στις Σκουριές της Χαλκιδικής, κατά τη διάρκεια του αγώνα του για την προστασία των τοπικών κοινωνιών και του περιβάλλοντος, έχει απέναντί του, εκτός από μία πολυεθνική (Eldorado Gold), και τους ίδιους τους εργαζόμενους μεταλλωρύχους, οι οποίοι σκόπιμα και κατευθυνόμενα προκρίνουν την επαγγελματική τους αποκατάσταση από τη δική τους υγεία και την υγεία των παιδιών τους.

Στο αστικό περιβάλλον της Αθήνας, ερχόμαστε αντιμέτωπες με τη συντονισμένη προσπάθεια της δεξιάς νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης να εξαλείψει κάθε χώρο πρασίνου ως χώρο ανάπαυσης μη παραγωγικών τάξεων, όπως γυναίκες με τα παιδιά και τα κατοικίδιά τους, ηλικιωμένους, μετανάστες και πρόσφυγες και άλλες ευάλωτες ομάδες, όπως οι άστεγοι και οι τοξικομανείς, και να τον μετατρέψει σε χώρο διέλευσης ατόμων που εντάσσονται σε ένα πλουτοπαραγωγικό σύστημα. Η επίθεση στο δημόσιο χώρο με την επιδιωκόμενη κατάργηση της πλατείας Εξαρχείων, η τσιμεντοποίηση του πάρκου Δρακόπουλου, η κατ' επίφαση ανάπλαση του λόφου του Στρέφη και της Ακαδημίας Πλάτωνα από ιδιωτικές εταιρείες χωρίς περιβαλλοντικές μελέτες αποτελούν απτά παραδείγματα της πατριαρχικής καταπιεστικής επιβολής και κυριαρχίας πάνω στη φύση, αλλά και στον ίδιο τον τρόπο ζωής ανθρώπων που δεν επιθυμούν να συνταχθούν με αυτό το σύστημα καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Φωτογραφίες από την βιβλιοπαρουσίαση

Στιγμιότυπα από το χτεσινό

pre-opening event του ελεύθερου κοινωνικού χώρου «αλτάι». (Photo-Vid)

Ευχαριστούμε τον Sarbasst سربســت και τον Dj Booker που έντυσαν μουσικά τη βραδιά. Ευχαριστούμε και όλες/ους όσοι ήρθαν να γνωριστούμε ή και να ξανα-γνωριστούμε και χαράξουμε τις νέες διαδρομές.

Η σελίδα της «**Βαβυλωνίας**» θα σας ενημερώνει για το προγραμμα του χώρου, που είναι ανοιχτός για τον κάθ’ έναν και περιμένει με χαρά να συνδιαμορφώσει ιδέες και προτάσεις.
Επόμενο άνοιγμα τη **Δευτέρα 12/6**, στις **8μμ** με τη συντονιστική εβδομαδιαία συνέλευση της **Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας.**
Φωτογραφίες

Video

https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2023/06/352817140_215865847938950_7650316687809126602_n.mp4

Α.Κ. Αθήνας: Διαρκές κάλεσμα σε συνέλευση και συνεύρεση

Συμμετοχή, Διαβούλευση, Απόφαση, Άμεση δράση

Που βρισκόμαστε

Στις μέρες μας η κοινωνική αναμέτρηση διεξάγεται με πολεμικούς όρους. Στον έναν πόλο βρίσκεται ο κόσμος των κρατών και του κεφαλαίου, ένας κόσμος που αναπαράγει και στηρίζεται στην κυριαρχία, την εκμετάλλευση, τον πόλεμο και την οικολογική καταστροφή. Στον αντίπαλο πόλο τοποθετούνται οι σύγχρονες κοινωνίες σε κίνηση, ο κόσμος της κοινωνικής αντιεξουσίας και της αυτονομίας. Πρόκειται για δύο κόσμους διαμετρικά αντίθετους, ως προς τους τρόπους κυκλοφορίας και συσσώρευσης της κοινωνικής τους δύναμης αλλά και ως προς τις προοπτικές που ανοίγουν για τις κοινωνίες. Στην κοινωνική αυτή αναμέτρηση είμαστε απαρέγκλιτα ταγμένοι με την κοινωνία από κοινού με τα πιο καταπιεσμένα κα λιγότερο αλλοτριωμένα κομμάτια της.

Είμαστε αναπόσπαστο κομμάτι των κινημάτων, έχοντας συμμετάσχει σε όλες τις μεγάλες μάχες των τελευταίων ετών απέναντι στην κυριαρχία, αναλαμβάνοντας όμως και το μερίδιο που μας αναλογεί για την, έστω πρόσκαιρη, ήττα του κόσμου μας. Για εμάς οι κοινωνικοί αγώνες και οι αξίες και πρακτικές που αντιπροσωπεύουν τα κινήματα, συνεχίζουν να αποτελούν ταυτόχρονα επιλογή και τρόπο ζωής αλλά και μοναδική διέξοδο και προοπτική για μια πιο ελεύθερη κοινωνία. Εμμένουμε στις τρεις βασικές πολιτικές αρχές, που καθόρισαν τις μεγάλες στιγμές των κινημάτων την προηγούμενη περίοδο, τη μη κατάληψη της εξουσίας, την κοινωνική αντιεξουσία και την άμεση δημοκρατία. Στοχεύουμε όμως στον επανατοποθέτηση στο σήμερα

και στον μετασχηματισμό του τριπτύχου αυτού με όρους ανατροπής. Μέσα από τη διάχυση των πρακτικών μας και την δικτύωση των κινημάτων της κοινωνικής αντιεξουσίας επιθυμούμε να συμβάλλουμε στο να συγκροτηθούν σε στέρεες βάσεις οι συνθήκες για συντριπτικά χτυπήματα στην κυριαρχία όσο και -περισσότερο- για απτές προοπτικές ενάντια και πέρα από τον κόσμο των κρατών και του κεφαλαίου.

Ταυτόχρονα όμως, βρισκόμαστε σε μια εποχή που το πολιτικό και το συλλογικό χάνουν συνεχώς έδαφος, για λόγους στους οποίους δεν μπορούμε να αναφερθούμε στο παρόν κάλεσμα. Σκοπός μας είναι η επανεφεύρεση του ρόλου και του νοήματος της Συνέλευσης. Σκοπός μας είναι **να βρεθούμε**. Κατανοώντας τη δυσκολία των ενδιαφερομένων με τις διαδικασίες της συλλογικότητας να παρευρίσκονται μια φορά την εβδομάδα στη συνέλευση και την απόσταση που προκαλεί η διαδοχική απουσία από τις εβδομαδιαίες τακτικές συνελεύσεις, για να μπορούν να διατηρούνται οι δεσμοί και η αλληλεπίδραση μεταξύ μας, προτείνουμε ένα μοντέλο συνέλευσης που θα συζητά κεντρικής σημασίας ζητήματα και θα παίρνει τις πολιτικές αποφάσεις μια φορά το μήνα στη Γενική Συνέλευση. Τη συνέλευση αυτή, τη θεματολογία και την απαραίτητη ενημέρωση για τα ζητήματα πάνω στα οποία θα κληθεί να αποφασίσει, θα την προετοιμάζει το Συντονιστικό. Το Συντονιστικό, το οποίο θα έχει μια περιοδική ισχύ, θα είναι το όργανο με το ο οποίο η συλλογικότητα θα λειτουργεί σε εβδομαδιαία φάση. Η Γενική Συνέλευση, θα είναι αυτή που θα επανεξετάσει, θα φρεσκάρει αλλά και απορρίπτει παγιωμένες θέσεις της συλλογικοτας προκειμένου να είμαστε σε θέση να δημιουργήσουμε εκ θεμελίων μια σύγχρονη αντιεξουσιαστική συλλογικότητα με ελκυστική πρόταση, μακριά από αγκυλώσεις και παθογένειες του παρελθόντος, ακόμα και του δικού μας παρελθόντος.

Αντιπροσώπευση και Κυριαρχία

Η αντίληψη πως η από μέρους των κοινωνιών παραχώρηση στον Κυρίαρχο όλων των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων προκειμένου εκείνος να διασφαλίζει την ίδια τη ζωή, αλλά και

την ιδιοκτησία από κινδύνους και απειλές, είναι η βάση συγκρότησης των σύγχρονων σχέσεων κυριαρχίας. Το βασικό διακύβευμα για αιώνες υπήρξε το εάν ο Κυρίαρχος θα είναι ο Ένας ή η «Συνέλευση» (με την έννοια της συλλογικής διεργασίας και διαβούλευσης). Την απάντηση έδωσαν οι αστικές επαναστάσεις που επέβαλαν το μοντέλο της «Συνέλευσης» και το συνακόλουθο κοινοβουλευτικό σύστημα της ετερονομίας και της ανάθεσης.

Έκτοτε, οι σχέσεις κυριαρχίας νομιμοποιούνται και ενισχύονται από μία δημοκρατική, συγκεντρωτική ιεραρχία που φτάνει μέχρι τη θέσπιση του Αρχηγού Κράτους ή του κόμματος σαν οργάνου απόφασης ξεχωριστού και αποσπασμένου από την κοινωνία. Με αυτόν τον τρόπο η βάση της κοινωνίας «αντιπροσωπεύεται» από τις πολλαπλές ιεραρχήσεις εντός των οργάνων και των μηχανισμών των κομμάτων και του Κράτους, παραδίδοντας το δικαίωμα της απόφασης στην κορυφή της αντίστοιχης ιεραρχίας. Ταυτόχρονα, οι δύο αυτοί θεσμοί, κόμματα και κράτος, διατηρούν πολυεπίπεδα κέντρα αποφάσεων, φορείς προπαγάνδας και think tanks τα οποία καταφέρνουν να περιορίσουν στο ελάχιστο δυνατό τη συμμετοχή των από κάτω στην οποιαδήποτε διαβούλευση και τελικώς στην απόφαση.

Η Αντιεξουσιαστική Συνέλευση ως Εναλλακτική

Η αντιεξουσιαστική συνέλευση έχει διαφορετικά ποιοτικά χαρακτηριστικά. Κάτι τέτοιο συμβαίνει όχι μόνο διότι έχει άλλη ερμηνεία για τον κόσμο, αλλά και γιατί αναδύθηκε μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες για αυτοκαθορισμό, αυτονομία και αυτοκυβέρνηση, για μια αυτεξούσια κατάσταση προοπτικής η οποία, μάλιστα, κατέκτησε εδώ και δεκαετίες το σύνολο των κοινωνικών κινημάτων που βγήκαν στο φως και συγκροτήθηκαν με βάση την οριζοντιότητα, την αυτοοργάνωση και την αντι-ιεραρχία. Οι αποφάσεις που μπορεί να πάρει μια τέτοια συνέλευση έχουν σαν όριο την αντιεξουσιαστική στρατηγική της μη κατάληψης της εξουσίας, τις αντι-ιεραρχικές δομές, την άμεση δημοκρατία, καθώς και το ήθος που αντιστοιχεί σε αυτή τη μεγάλη Υπόθεση.

Η συνέλευση για εμάς δεν είναι απλά μια τεχνική λήψης αποφάσεων, είναι η κορυφαία διαδικασία της συλλογικότητας, είναι εκεί όπου γίνεται ο διαμοιρασμός της γνώσης (η ουσία δηλαδή της αντι-ιεραρχίας, καθώς όπου συσσωρεύεται γνώση συσσωρεύεται και ιεραρχία), το χτίσιμο των δεσμών, η οικειότητα, η διαμόρφωση των θέσεων και η διάχυσή τους, η επιλογή των στρατηγικών και η αποτίμησή τους, ο συνδετικός κρίκος θεωρίας και άμεσης δράσης. Δε βλέπουμε τη συνέλευση απλά ως όργανο, αλλά ως μια δομημένη και δομούσα θέσμιση, δηλαδή ένα θεσμό διαμορφωμένο, με λειτουργίες και περιεχόμενα, που ταυτόχρονα είναι διαμορφωτικός. Η συνέλευση είναι αυτή μέσω της οποίας θα γίνουμε αυτό που μπορούμε να είμαστε και μέσα από αυτή θα καταστούμε ικανοί για κάτι τέτοιο.

Αντιεξουσιαστική συνέλευση είναι όταν άνθρωποι, με βάση τις αρχές που έχουμε αναφέρει, συνευρίσκονται, συζητούν, συμφωνούν και συναποφασίζουν να πορευτούν προς μια κατεύθυνση στο δημόσιο χώρο. Ο πολλαπλασιασμός των συνελεύσεων (των Κομμουνών όπως λεγόταν στον παρελθόν) σε διάφορα κοινωνικά πεδία, αντικαθιστώντας τους υπάρχοντες θεσμούς όπως είναι το σχολείο, η εργασία, η γειτονιά, η πόλη, το πανεπιστήμιο κ.ά, είναι άλλωστε και η ουσία κάθε εξέγερσης. Αυτό είναι που ξεχωρίζει την κοινωνική εξέγερση από τις εξεγερτικές στιγμές.

Το βίωμα μιας νικηφόρας πολιτικής δράσης, το συναίσθημα που προκαλεί μια μαζική διαδήλωση που ωθεί την αστυνομία να χάσει για λίγο την πρωτοβουλία των κινήσεων, μια έντονη πολιτική συζήτηση σε ένα αμφιθέατρο, σε ένα χώρο δουλειάς, στο καφενείο, στη στάση του λεωφορείου, είναι γεγονότα που παράγουν μια αλήθεια η οποία μας συγκροτεί και μας αναπλάθει ως άτομα σε πολύ πιο καθοριστικό βαθμό από τις αλήθειες που παράγουν οι αντίστοιχοι κοινωνικοί θεσμοί (εργασία, πανεπιστήμιο κλπ) καθημερινά. Με αυτόν τον τρόπο ερχόμαστε πιο κοντά με κάποιους ανθρώπους, αυτοί είναι οι άνθρωποι με τους οποίους μέσα από τις διαδικασίες συνέλευσης παράγουμε συλλογικότητα. Δικλείδες για τη διατήρησή της είναι η συνδιαμόρφωση των θέσεων και των δράσεων, η ισότιμη συμμετοχή

στην απόφαση, το κοινό βίωμα, το ενδιαφέρον των μελών της συνέλευσης να είναι φορείς του λόγου της.

Θεσμίζοντας την Αντιεξουσιαστική Συνέλευση

Με γνώμονα αυτές τις διαπιστώσεις/διευκρινήσεις αντιλαμβανόμαστε πόσο σημαντικός είναι ο ρόλος της συνέλευσης, όταν, μάλιστα, πρόκειται για το μοναδικό όργανο αποφάσεων. Η συνέλευση είναι το ανώτατο και **μοναδικό** όργανο διαβούλευσης και λήψης αποφάσεων και αυτό ισχύει όχι μόνο για εμάς, αλλά και για όσες συλλογικότητες έχουν οριζόντιο και αμεσοδημοκρατικό οργανωτικό χαρακτήρα.

Ταυτόχρονα με το μοναδικό η συνέλευση έχει και δυναμικό χαρακτήρα. Γι' αυτό και ο επαναπροσδιορισμός της είναι αναγκαίος προκειμένου να παραμένει ένας ζωντανός οργανισμός, ποθητός στους συμμετέχοντες και όχι μια θεσπισμένη προσχηματική και παρακμασμένη διαδικασία. Η συνέλευση οφείλει να είναι μια διαρκής και αυτοθεσμίζουσα δομή και όχι μια τεχνική ιδεολογική κατασκευή.

Η απόφαση της Συνέλευσης δεν μπορεί να είναι ένα επιφανειακό «φιλελεύθερο» άθροισμα ατομικών γνωμών, αλλά γνώμη και θέση μιας κωδικοποιημένης και βιωματικής εμπειρίας με γνώση και πληροφορία για το αντικείμενο της απόφασης. Έτσι, διασφαλίζεται η συνειδητή απόφαση προκειμένου να εφαρμοστεί και να εκτελεστεί. Καθήκον, λοιπόν, της συνέλευσης είναι να ενισχύει το αντάρτικο της αυτενέργειας του συλλογικού ατόμου, που αναλαμβάνει πρωτοβουλίες, δρα και σκέπτεται συλλογικά, ενάντια στους πλασιέ της ιδιωτικής γνώμης.

Φυσικά, η συνέλευση δε σημαίνει απαραίτητα απόφαση, μπορεί να σημαίνει και απλά συνεύρεση, διαμοιρασμός, προβληματισμός, καθώς υπάρχει και το μοριακό πεδίο, αυτό που αφορά τα προβλήματα της ζωής και της καθημερινότητας των συμμετεχόντων. Όταν όμως η συνέλευση καλείται να αποφασίσει, χρειάζεται συλλογική τοποθέτηση και ανάληψη ευθύνης.

Η εφαρμογή και η πραγματοποίηση της απόφασης της Συνέλευσης

μας εισάγει κατευθείαν στον δημόσιο χώρο, στον χώρο δηλαδή που διεξάγεται ο διαρκής πόλεμος των ιδεών, των διαβουλεύσεων και των αντιστάσεων. Είτε πρόκειται για μια απόφαση για ανάρτηση ενός πανό, τη δημιουργία έντυπου υλικού, την οργάνωση μιας διαδήλωσης, είτε αφορά μια απόφαση για τη χάραξη μιας συνολικότερης πολιτικής στρατηγικής, πρόκειται για εξίσου σημαντικές αποφάσεις, καθώς και οι δύο τύποι αποφάσεων εκτελούνται στον δημόσιο χώρο και κρίνονται σε αυτόν. Επομένως, η ανάληψη δράσης οφείλει να συνοδεύεται από δέσμευση και υπεύθυνη στάση.

Σαφώς, αυτή η αλλαγή στο πλαίσιο λειτουργίας της Συνέλευσης απαιτεί την ύπαρξη ενός εσωτερικού κανονισμού ο οποίος επικαιροποιείται συνεχώς ανάλογα με τις ανάγκες και των συμμετεχόντων. Σκοπός αυτού είναι να λειτουργεί ως δικλείδα ασφαλείας προκειμένου να αντιμετωπίζουμε επιτυχώς ζητήματα πάνω στα οποία έχουμε σκοντάψει αρκετές φορές. Πιστεύουμε πως μέσα από αυτό το πλαίσιο θα καταφέρουμε να μη χάνεται το ενδιαφέρον των μελών και να διασφαλίζεται η ομαλότητα και η δημοκρατικότητα της διαδικασίας.

Γενική Συνέλευση, κάθε πρώτο Σάββατο του μήνα, στις 15:00, στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «Αλτάι», Θεμιστοκλέους 65, στα Εξάρχεια.

Στους νεοφιλελεύθερους καιρούς, υψώνουμε συλλογικές αντιστάσεις!

Να δημιουργήσουμε πυρήνες αντιεξουσιαστικής συνείδησης παντού!

20 χρόνια σε αντιεξουσιαστική κίνηση

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Email: akathens@espiv.net

Download (PDF, 67KB)

Κείμενο/κάλεσμα του ελεύθερου κοινωνικού χώρου «αλτάι» για τους από τα κάτω, για την κοινωνία, για την ίδια τη ζωή

Αλτάι, ένα ταξίδι χωρίς αρχή και τέλος. Δίχως περιφραγμένα αφηγήματα, δεισιδαιμονίες και ιδεολογικές κατασκευές. Κάτω από τα σύννεφα, στην εμπειρία του ανοικτού, εκεί που όλα παίζονται και θα παιχτούν. Ένα σκίρτημα χαράς χωρίς μεσολάβηση, μια δράση χωρίς θέαμα. Όλα τα άλλα είναι Κράτος.

Εδώ στα Εξάρχεια, στο μητροπολιτικό κέντρο, στη γειτονιά του κόσμου. Μια γειτονιά γνώριμη για μας μέσα από την δεκαπενταετή ζωή μας στο ιστορικό «Nosotros». Μια γειτονιά με πολύμορφα και πολυεπίπεδα υποκείμενα, που παρήγε και παράγει ιστορία, ποίηση, λογοτεχνία και πολιτική. Αυτός είναι ο λόγος που αυτή η γειτονιά δέχεται σήμερα την επίθεση της καθεστωτικής πολεοδομίας με μετρό, αναπλάσεις και με μια εκτεταμένη αστυνομικρατία. Στόχος ο τεμαχισμός και η διάλυση του δημόσιου χώρου και η ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών σχέσεων.

Ο Ε.Κ.Χ. είναι το έδαφος που μας εισάγει στον δημόσιο χώρο. Εκεί που κάθε μέρα διεξάγονται οι εμφύλιοι για το νόημα της

ζωής σε όλα τα επίπεδα. Εκεί που το άτομο, τα κοινωνικά στρώματα, οι τάξεις αναμετριούνται για την ίδια την ύπαρξη, αλλά και την προοπτική τους, εκεί που η σύγκρουση αξιών και σημασιών καθορίζει τον χρόνο, την ελευθερία, την ίδια τη ζωή.

Μέσα στις σημερινές συνθήκες, οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι μπορούν να αναδείξουν το συλλογικό με νέους όρους, ώστε αυτό να γίνει ανάχωμα όχι μόνο απέναντι στην γενική εξατομίκευση, αλλά και στη διαρκή επέκταση της ιδιωτικοποιημένης και φιλελευθεροποιημένης πρακτικής ακόμη και σε κάθε τι εναλλακτικό που θέλει να παρουσιάζεται με ριζοσπαστικό/ανατρεπτικό πρόσημο. Η προοπτική είναι οι Ε.Κ.Χ να αποτελέσουν ένα εμπράγματο κυτταρικό παράδειγμα της μικρής αυτόνομης κοινότητας.

Η ίδρυση τέτοιων κέντρων είναι την ίδια στιγμή μια πολιτική επιλογή, μια στρατηγική για τη νίκη του κόσμου μας, χαράσσοντας την όλο και μεγαλύτερη διεύρυνση του ζωτικού μας χώρου και της δύναμης της κοινωνίας απέναντι στο κράτος και το κεφάλαιο. Ως απαραίτητο πρώτο βήμα αυτής της στρατηγικής είναι η εδαφικοποίηση των αγώνων μας μαζί με την κοινωνία μέσα από τη δημιουργία και δικτύωση κοινοτήτων και κοινών σε αντιπαράθεση με το υπάρχον. Εκεί όπου θα σφυρηλατηθεί η ενότητα των καταπιεσμένων, η σχέση μεταναστριών/ών με ντόπιους, ώστε μέσα από την αλληλεπίδραση να έρθει κοντά η δυτική με τη μη-δυτική σκέψη και πρακτική, από ανθρώπους που αγωνίζονται καθημερινά ενάντια στο σύστημα της κυριαρχίας σε όλα τα επίπεδα, από το πιο απλό έως το πιο σύνθετο.

Η ονοματοδοσία του χώρου προήλθε από το γλυπτό γεράκι που σκεπάζει με τα φτερά του το κοινωνικό μας κέντρο. Το «αλτάι» είναι εμπνευσμένο από το ομώνυμο έργο της συγγραφικής κολεκτίβας Wu-Ming (a.k.a. Luther Blisset) που πάντα μας παρότρυναν να απαλλαγούμε μια και καλή από τη λογική του in-dividuum και να οδηγηθούμε προς μια κουλτούρα του con-dividuum. Αυτή λοιπόν, η υβριδική ράτσα γερακιού, στο εν λόγω πόνημα παρουσιάζεται ως σύμβολο της συνεύρεσης των πολιτισμών, μα και της ισότιμης αλληλεπίδρασης ως μέσου για την υπέρβαση

των δυνατοτήτων του ατομικού και την εκτίναξη σε κάτι σπουδαιότερο, προσδοκά αυτό ακριβώς, να προετοιμάσει και να προεικονίσει το διευρυμένο τώρα ευρισκόμενο πάντα σε κατάσταση αναμονής.

Ανοίγουμε ένα νέο κοινωνικό κέντρο για τη έξοδό μας στον δημόσιο χώρο και ταυτόχρονα επιθυμούμε να δημιουργήσουμε έναν κοινό τόπο διαρκούς συνεύρεσης, διαβούλευσης και διάδρασης με όλες, όλους, όλ@.

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»
Θεμιστοκλέους 65, Εξάρχεια